

Uit een preek van de heilige Bernardus († 1153) *

Volg het voorbeeld van onze Verlosser
die het Lijden wilde ondergaan
om barmhartigheid te leren,
zich te onderwerpen aan de ellende
om de ellendigen te begrijpen.
Als eeuwige God
heeft Hij altijd kennis van alles gehad;
als mens, in de tijd geboren,
heeft Hij veel geleerd in de tijd.
Omdat Hij begon te zijn in ons vlees,
begon Hij ook te leren
door de ervaring van de ellende van het vlees.
Hij had medelijden met zijn werk
en kwam het zoeken,
en daalde barmhartig af
naar waar zij ellendig ten onder zou zijn gegaan...
Het was niet alleen
om hun ongeluk te delen,
maar om deel te hebben
aan hun ellende en om hen te bevrijden:
om barmhartig te worden,
niet als een God in zijn eeuwige geluk,
maar als een mens
die de menselijke situatie deelt...
Wonderbaarlijke logica van de liefde!

Hoe hadden we
de bewonderenswaardige barmhartigheid van God
kunnen kennen als ze zich niet gebogen had
over de bestaande ellende?
Hoe hadden we de compassie van God kunnen begrijpen
als ze menselijk vreemd gebleven was voor het lijden?
Christus heeft dus de barmhartigheid van God
verenigd met die van een mens,
zonder haar te veranderen,
maar door haar te vermeerderen,
zoals er geschreven staat:
"Heer U zult mens en dier redden.
Mijn God,
U bent overvloedig barmhartig geweest!" (Ps 36, 7-8 Vulg).

---

* **Bernardus van Clairvaux**, De graden van nederigheid en trots, H. 3, §6.12
(bij *Marcus 3,7-12.*)